

עמ"ת 19782/01/14 - גאיל אלסייד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עמ"ת 19782-01-14 אלסייד (עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט גד גדעון
העורר
נגד
המשיבה
גאיל אלסייד (עציר)
מדינת ישראל
14 ינואר 2014

נוכחים:

העורר וב"כ - עוה"ד אלי כהן ושירי יוגב

ב"כ המשיבה - עו"ד שירה חרל"פ

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בב"ש (כב' השופט יואב עטר) מיום 5.1.14 במסגרתה הורה האריך את מעצרו של העורר עד קבלת תסקיר מעצר בעניינו משירות המבחן, וקבע דיון לאחר קבלת תסקיר ליום 26.1.14.

בכתב האישום, מיוחסות לעורר, בין היתר, עבירות תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות והתפרעות.

לטענת המשיבה, השתתף העורר בהפגנה שהתקיימה ביום 30.11.13, סמוך לחורה, במחאה על החלטת ממשלה בעניין הסדרת הישובים הבדואים בנגב, הפגנה שהחלה כהפגנה חוקית ונמשכה כהפגנה אלימה, גם לאחר שהורה קצין משטרה על פיזור.

נטען, בכתב האישום, כי העורר זוהה כמי שידה אבנים לפחות בשתי הזדמנויות אל עבר שוטרים, במטרה לפגוע בשוטרים ובכלי רכב משטרה.

במסגרת הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים, טען ב"כ העורר כי אין ראיות לכאורה לביסוס האישום נגד העורר. זאת, באשר האישום נסמך על סרטון וידאו שצולם במהלך ההפגנה, ועל דו"ח של קצין משטרה, אשר נכתב לאחר מעצרו של העורר, במסגרתו נאמר כי העורר זוהה "... בוודאות", בסרטון, כמי שידה שתי אבנים.

בית משפט קמא צפה בסרטון, וקבע כי "**...אכן יש דמיון בין האדם המצולם מידה אבנים לבין המשיב**", וכי מזכרו של קצין המשטרה, יחד עם שקרי העורר במסגרת טענת אליבי, מקימים תשתית ראייתית לכאורית לביסוס האישום. אלא שהיות שבית המשפט קמא לא הצליח לזהות את העורר באופן וודאי בסרטון, הרי שיש "**...כרסום מסוים...**", בעצמת התשתית הלכאורית.

בהמשך, נוכח המסוכנות הלכאורית העולה מן המיוחס לעורר, ועל רקע הכרסום המסוים כהגדרת בית המשפט בראיות לכאורה, הורה כאמור בית משפט קמא על הגשת תסקיר בעניינו של העורר.

במהלך הדיון בערר הוצג לעיני הסרטון עליו נסמכת המשיבה.

צפיתי בסרטון מספר פעמים באמצעות מחשב נייד שהביא עמו הסניגור, תוך עצירת הסרטון מספר פעמים בשנייה, בקטעים הרלוונטיים.

בזהירות המתבקשת, ועל אף שלא הועמדו במהלך הדיון, כלים טכנולוגיים טובים יותר, הייתי מגדיר את דמות האדם הנצפה בסרטון כשהוא משליך אבנים, כ"דומה מאד" לעורר.

במצב זה, בהינתן גם הזיהוי ה"וודאי" לכאורה, על ידי קצין המשטרה, ושקריו לכאורה של העורר, סבורני כי ההגדרה "**...כרסום מסוים...**", ביחס לחולשה בראיות לכאורה, בהחלטת בית משפט קמא, הינה הגדרה מתאימה בנסיבות, ומשמעה כי אין מדובר בחולשה דרמטית בתשתית הראייתית הלכאורית, ומשקלה לעת בחינת עוצמת עילת המעצר, הינו גבוה, וודאי אינו מכריע.

המעשים המיוחסים לעורר - לא רק השלכת האבנים בשתי הזדמנויות, אלא עצם ההשתתפות הפעילה והאלימה בהתפרעות ההמונית, אשר לוותה ברגימת השוטרים באבנים באופן שסיכן את גופם, מקימים עילת מעצר של מסוכנות בדרגה גבוה למדי.

לעניין זה, יש לקחת בחשבון גם את העובדה כי העניין בגינו יזמו המוחים את ההפגנה, טרם הוסדר, וכי הרגשות אשר הובילו להתפרעות, עדיין סוערים. אפשר שתתקיימה הפגנות נוספות על רקע זה בזמן הקרוב.

במצב זה, אכן נכון לקבל תסקיר מעצר לשירות המבחן ולבחון בכלים מקצועיים נוספים את מסוכנותו הלכאורית של העורר, והאפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שתפגע פחות בחירותו.

משלא נמצאה טעות בהחלטת בית משפט קמא, לשלוח את המשיב לקבלת תסקיר מעצר, כאשר הוא נתון במעצר בפועל, הערר נדחה.

ניתנה והודעה היום י"ג שבט תשע"ד, 14/01/2014 במעמד הנוכחים.

גד גדעון, שופט

שם הקלדנית: מיכל וקנין